

Deja Vu

– Sevdambeyaz · 04 Eylül 2013

hangi çağdan kalma
gaflet uykusudur ruhumdaki
penceresi olmayan yaşamın içinde
korkuyla yüzleşmek
ölümden önce
bin kere öldürür insanı

öyle korkarsın ki
ölüme güç verir
deja-vu

ahh
konuşmazsa çatlar bu duvarlar
koynuna almazsa susmaz
canım burnumun ucuna kadar gelmişken
korkunun mide kaldıran çekiciliğine kapılır dehşetim
kendi karanlığına çeker beni
her gece bir çığlık yankılanır
içimde yaşayan ölülerin suretine
her gece
nefes alıp vermeye devam eder acılar
kalp odacıklarımda
gecenin gözlerinden titreyerek düşerim
mobilyamın gövdesine
yıpranmış bir resmin bakışlarından
buz isterim
içi zehir dolu kadehime

bilincimi düşürdüğüm an
uzun ve yorucu günün nefesini
ciğerlerime çekmeye gücüm yetmiyor
kendimi gözetlediğim aynalarda
yabanıl duygular var
anestezi etkisi altında kalan
uyuşukluğum

ve
güç bela kaldırıp götüren
bir cenaze arabası

bugün de seyre daldım
bütün kuşların uçmadan önce
ayakkabı bağcıklarını dans ettirerek
nasıl bağladıklarını
ve her geçen gün
akşamın sırt pozisyonunda
sessizliğin kol gezdiği
zihnimin hastane odalarında yatan
ölü düşüncelerime
attığım adımlarımın ziyareti
gidip gelmelerim çoğaldıkça
kendimle karşılaşıp
kendi kazdığım kuyuya
kendimi düşürüyorum

hangi çağdan kalma
bulaşıcı bir hastalıktır
ruhumdaki
saat kadranda
asılı kalmış
deja-vu

Sevdambeyaz
S.G

h